

Anyagi gondok...

Eloolvastam Somogyi vezérőrnagy bajtárs „Honvéd“-ben megjelent cikkét és abban bizony sok megszívlelendő tanácsot találtam minden honvéd egyén számára, legyen az honvéd, vagy rendfokozattal bíró, beosztott vagy parancsnok.

Ezeket a tanácsokat oktatni is kellene és elsajátításukat kötelezővé kellene tenni. Egyébként is ezeket a dolgokat parancsnoknak, anyagkezelőnek, anyagi tisztnek tudnia is kell, mert tudásuk nélkül nem tudja helyét megállni és nem tudja kötelességét teljesíteni.

A honvédeskü tartalmazza: „A honvédség anyagát és minden népi vagyont megőrzőm és megőriztetem“. Tehát igen jelentős dolgot fogadunk meg, amit azonban igen sokszor elfelejtünk és nem lebeg szemünk előtt mindig, amikor pedig emlékezni kellene rá.

Mindannyian tudjuk, hogy honvédségünk anyaga nemzeti vagyonunk jelentős része, melyet dolgozó népünk verejtékes munkával teremt elő és ad a honvédség vezetőinek, a honvédség tagjainak kezébe. Szabályzataink szigorúan előírják, hogy ezzel az anyaggal takarékosan kell gazdálkodni s azt rendeltésszerűen kell felhasználni.

Sok azonban még a hiányosság, ami ezen cikkem megírására készített.

Ezek közül az egyik, a még mindig igen sok helyen előforduló felületes, hányag anyagkezelés.

Azon a címen, hogy most más a honvédség kiképzése, mint volt, azt gondolják, hogy könnyelműen lehet az anyagot elszámolni és ennek megfelelően, a gyakorlaton veszendőbe ment felszerelési cikkek felkutatását felületesebben folytatják.

Közben a kiképzésre hivatkoznak.

Az igaz, hogy az anyag nem lehet kerékkötője a kiképzés lendületének, de az a tény, hogy egy honvédegyén szuronyát vagy gyalogsági ásóját elhagyja, azt nem jelenti és így pa-

rancsnoka idejében nem intézkedhetik a keresésére, — majdnem kimeríti a „fegyvert elhány“ kitételt.

Harcban a harcos életével fizethet azért, mert nem neveltük rá a harci eszközeinek gondosabb megőrzésére.

A harcnak anyagi feltételei is vannak, nem lehet tehát az anyaggal való gazdálkodást lekicsinyelni, és nem lehet kisebb jelentőségűnek beállítani, mint volt a multban. Sőt! Minden tisztnek, minden honvédnek éreznie kell, hogy ezt az anyagot — legyen az fegyver, vagy ruházat — fokozottabban kell őriznie, mert az anyagi alapokat apáink, testvéreink, elvtársaink áldozatkész munkája, verejtékes erőfeszítése teremtette meg.

A másik dolog az, mit még mindig régi gondolkozású anyagkezelők gyakorolnak előszeretettel: a túlzásba vitt takarékoság. Tudniillik: Nem adják ki az illetékes ruhadarabokat, vagy felszerelési cikkeket, azon megokolással, hogy úgylis elveszti a honvéd az apróbb felszerelési tárgyakat, például: csajka-fedő, kulacs-pohár, rajsíp, stb. Pedig az igazi ok az, hogy lusta az anyagkezelő esetleg ellenőrizni többiben az anyag meglétét a beosztott legénységénél és lusta a legénységet ránevelni az anyagszeretetre, a fokozottabb megőrzésre.

Szerintem, amely cikkeket, — legyen az felszerelés, vagy ruházati cikk, — akár a legénység, akár a tisztikar részére vezetőségünk rendszeresítette, feltétlenül azért tette, mert vagy a katonai szolgálat ellátásához, vagy a külső katonai megjelenéshez szükségesnek tartja. Túlzott tehát az a takarékosági hóbort, amely megakadályozza, hogy a rendszeresített cikkek az azt megillető személy használatába kerüljenek, illetve a kiképzésnél azokat felhasználhassák.

Előfordult, hogy egy raktárban egy új football-labda várta, hogy használatba vegyék, a raktárkezelő azonban azt mondta, hogy ez nem adható ki, mert akkor a rugdosástól tönkremegy. Tudomásom szerint a footballt azért készítették és olyan játékszabálya is van, hogy rúgják. Tehát akkor van rendeltetészerűen felhasználva, ha rúgják. Egy másik raktárkezelő mániákusan gyűjtötte a karbantartó olajokat, zsírt, rongyot és kócot. Ha ki kellett adni, mintha a fogát húzták volna, de ha egy feljebbvalója ágyat vagy ágyneműt kért szabályellenesen, azt ellenvetés nélkül kiadta.

Ma már nem fordulhat elő olyan helyzet, — ami a régi reakciós tisztikar nagyrészt jellemezte —, hogy bár ő a maga részére nem kívánta a „kincstári“ ágyat, de a háztartási alkalmazottjának felvételeztetett egyet ágyneművel együtt és köteles-

ségévé tette a szolgálatvezetőnek, hogy lepedőcsere esetén okvetlen gondoskodjék a „cseléd“ lepedőjének cseréjéről is.

Demokratikus honvédségünk vezetői és szervezői úgy alapították meg, a tiszt és tiszthelyettes bajtársak ellátását, hogy senkinek nem lehet oka panaszra, — különösen a legutóbbi anyagi vonatkozású intézkedés, a fizetésrendezés után. Demokratikus tiszt és tiszthelyettes gondolkodásmódjával pedig nem tartom összeegyeztethetőnek azt, hogy az illetményein felül azzal, hogy honvédségi anyagot saját céljaira felhasznál, magának anyagi hasznot biztosítson. Mert az igaz, hogy egy lepedő, amit a parancsnok használ szabályellenesen a lakásán, még nem ingatja meg az anyagi alapokat, de eltekintve attól, hogy az tilos, hogyan tudja ellenőrizni alárendeltjeit, hogyan tud erélyesen fellépni azzal a raktárkezelővel szemben, aki hónapról-hónapra új ruhában jár, ha ő maga kezdi a szabálytalanságot.

Nem áthatja alá egy pk. és egy tiszt sem tekintélyét azzal, hogy magának szabályellenesen ruházati cikkeket követel, és amikor megkérdézik tőle, mikor kapott ruhát, kiderül, hogy még csak fél éve. Viszont a viselési időtartam 2 év.

Mikor volt egy tiszt és tiszthelyettes a multban a horthyhadseregben úgy ellátva ruhával, mint a demokratikus honvédségünk tisztjei és tiszthelyettesei? Sohasem! Legyen tehát mindenki megelégedve azzal, amit kap és ne követelődzzék jogtalanul és nyomást gyakorolva az esetleg neki alárendelt anyagkezelőre. Mindenki legyen felelősségérzet és inkább támogassa az anyagkezelőt, ha az rászorult, nem pedig megfordítva.

Az az anyagi tiszt, az az anyagkezelő, aki nem jelenti a sok egyéb dolga miatt esetleg az anyagi ellátásban tájékozatlan parancsnokának a legújabb rendeleteket, hanem viszi hízelgés-képpen a nem illetményes ruhadarabokat, félrevezeti előljáróját, szolgalelkű és felelősségérzet nélküli ember.

Mi anyagi tisztok — szerintem — nem azért vagyunk, hogy megalkudjunk és hozzájáruljunk ahhoz, hogy népünk vagyona, a honvédség felszerelése ne rendeltetésszerűen legyen felhasználva. Ne legyen népszerű egy anyagkezelő sem azok előtt, akik maguknak akarnak anyagi hasznot, hanem legyen mindenkor megbízójának, dolgozó népünknek hűséges sáfárja. Haragudjék minden olyan ember az anyagkezelőre, aki jogtalanul akarja felhasználni a közös vagyont a saját céljaira, — majd népünk felmenti és igazolja. De nem eshetünk a másik végletbe sem, hogy a kiképzéshez szükséges anyagot letagadjuk és a raktárban rejtégetjük csak azért, hogy szép új anyagokkal telt raktárral tudjunk feljebbvalóink előtt jó színben feltűnni.

Erre nemcsak nincsen szükség, hanem ez elítélendő és káros. Nem áll hivatása magaslatán az az anyagkezelő, az az anyagi tiszt, aki az anyaggal való takarékoságot a kiképzés rovására túlzásba viszi.

Mindent igényelni és biztosítani, ami a kiképzéshez szükséges! De mindent megtagadni, ami jogtalan követelés vagy kívánság s megakadályozni, hogy dolgozó népünk verejtékes munkájának gyümölcse szabad préda legyen! Nem azért vannak a rendeletek, és parancsok, hogy azokat lehetőleg kijátsszuk, hanem azért vagyunk mi anyagkezelők, hogy a rendeleteket betartsuk és azoknak érvényt szerezzünk.

Mindenki, aki anyagot kezel, érezze át azt, hogy dolgozó népünk elért eredményeinek megvédése nem utolsó sorban függ anyagi felkészültségünktől is. Minden észszerű megtakarítás egy lövedék vagy harci gép elkészítését segíti elő, amivel diadalmaskodni tudunk a profit-hajhászó imperialistákon s meg tudjuk védeni hazánkat, szabadságunkat, népünk függetlenségét és biztosítani tudjuk hazánk további szocialista fejlődését.

Nógrády altábornagy bajtárs azt mondta: Nincs különbség régi tiszt és új tiszt között. Ez igaz; de régi szellem és az új szellem között felmérhetően a különbség és ennek meg kell nyilvánulnia az anyagi gazdálkodás terén is. Minden bajtárs véesse jól emlékezetébe ezt a két mondatot:

„Anyagi tiszt mindent, minden módon biztosíts, ami jogos.“

„Bajtárs, semmit ne kérj, ami jogtalan.“

Gacsal János, hadnagy.

Az anyagnyilvántartás és gazdálkodás hibáiról

Minden, a Néphadsereg tulajdonát képező honvédségi anyagot, akár természetben került kiadásra, akár az alakulat szerezte be azokat (felsőbb engedély alapján), akár hitelkeret terhére történt is a beszerzés, úgy az anyagszámadótestnél, mint a gazdálkodási alegységénél nyilván kell tartani.

Az anyagszámadótest anyagát az anyagnemnek megfelelő „Anyagleltár”-ban, a gazdálkodási alegység készletét a nála levő „Elenyugtakönyv”-ben és az anyagszámadó által őrzött „Nyugtakönyv”-ben tartjuk nyilván.